

Vec C-649/19

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

3. september 2019

Vnútroštátny súd:

Specializiran nakazatelen sad

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

20. august 2019

Trestné konanie proti:

IR

PRACOVNÝ DOKUMENT

Predmet konania vo veci samej

Konanie o vydaní európskeho zatykača na účely trestného stíhania

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Výklad a preskúmanie platnosti právnych predpisov Únie; článok 267 ZFEÚ

Prejudiciálne otázky

1. Vzťahujú sa práva obvineného podľa článku 4 (najmä právo podľa článku 4 ods. 3), podľa článku 6 ods. 2 a podľa článku 7 ods. 1 smernice 2012/13 na obvineného, ktorý bol zatknutý na základe európskeho zatykača?
2. V prípade kladnej odpovede na uvedenú otázku, má sa článok 8 rámcového rozhodnutia 2002/584 vykladať v tom zmysle, že pripúšťa zmenu v obsahu európskeho zatykača oproti formuláru uvedenému v prílohe, najmä vloženie nového textu do tohto formulára týkajúceho sa práv vyžadanej osoby voči súdnym orgánom členského štátu vydávajúceho zatykač napadnúť vnútroštátny zatykač a európsky zatykač?
3. V prípade zápornej odpovede na druhú otázku, je v súlade s odôvodnením 12, s článkom 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV, článkom 4, článkom 6 ods. 2 a článkom 7 ods. 1 smernice 2012/13/EÚ a s článkami 6 a 47 Charty, ak sa európsky zatykač vydá presne podľa formuláru uvedeného v prílohe (t. j. bez poučenia vyžadanej osoby o jej právach, ktoré môže uplatniť na súdnom orgáne vydávajúcom zatykač) a súdny orgán vydávajúci zatykač túto osobu bezodkladne po tom, čo sa dozvie o jej zatknutí, poučí o jej právach a zašle jej príslušné dokumenty?
4. Ak neexistuje nijaký iný právny prostriedok na zaručenie práv osoby zatknutej na základe európskeho zatykača podľa článku 4, najmä práva podľa článku 4 ods. 3, podľa článku 6 ods. 2 a podľa článku 7 ods. 1 smernice 2012/13/EÚ, je rámcové rozhodnutie 2002/584 platné?

Uvádzané predpisy a judikatúra Únie

Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmenené rámcovým rozhodnutím 2009/299/SVV (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24)

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22. mája 2012 o práve na informácie v trestnom konaní (Ú. v. EÚ L 142, 2012, s. 1)

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/41/EÚ z 3. apríla 2014 o európskom vyšetrovacom príkaze v trestných veciach (Ú. v. EÚ L 130, 2014, s. 1)

Charta základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 326, 2012, s. 391)

Rozsudky Súdneho dvora Európskej únie z 10. novembra 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858); z 23. januára 2018, Piotrowski (C-367/16, EU:C:2018:27); z 25. júla 2018, AY (C-268/17, EU:C:2018:602); zo 6. decembra 2018, IK (C-551/18 PPU, EU:C:2018:991), ako aj z 27. mája 2019, OG a PI (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456), a PF (C-509/18, EU:C:2019:457); návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Y. Bot vo veci Gavanozov (C-324/17, EU:C:2019:312)

Uvádzané vnútroštátne právne predpisy

Zakon za ekstradiciata i evropejiskata zapoved za arest (zákon o vydávaní osôb a európskom zatykači, Bulharsko): § 37

Nakazatelno-procesualen kodex (Trestný poriadok, Bulharsko, ďalej len „NPK“): § 55, 65, 269 a 270

Zakon za ministerstvoto na vatrešnite raboti (zákon o ministerstve vnútra, Bulharsko; ďalej len „ZMVR“): § 72 až 74

Zhrnutie skutkového stavu a konania vo veci samej

- 1 Pán IR bol obžalovaný z účasti v zločineckej skupine, ktorá údajne prevážala tovar podliehajúci spotrebnej dani bez daňových kolkov (ďalej len „kontrolné známky“) cez štátne hranice s cieľom dosiahnuť neoprávnený majetkový prospech veľkého rozsahu, a z pomoci pri skladovaní tovaru podliehajúceho spotrebnej dani bez kontrolných známkov. Za oba skutky možno uložiť trest odňatia slobody až na desať, resp. až na osem rokov.
- 2 Pred začiatkom súdneho konania, ktoré bolo začaté 24. februára 2017, IR opustil svoje trvalé bydlisko. Úsilie súdu vypátrať miesto jeho pobytu bolo neúspešné. Bol mu ustanovený obhajca *ex offio*. Uznesením z 10. apríla 2017, ktoré bolo 19. apríla 2017 potvrdené na druhom stupni, uvalil vnútroštátny súd na IR „vyšetrovaciu väzbu“ (tento akt predstavuje vnútroštátny zatykač). Na tomto konaní sa IR osobne nezúčastnil, pričom ho zastupoval obhajca, ktorý mu bol ustanovený.
- 3 Dňa 25. mája 2017 vydal vnútroštátny súd európsky zatykač na IR. Bolo v ňom uvedené, že vnútroštátny zatykač bol vydaný v neprítomnosti IR (kapitola d, bod

2) a že IR bude vnútroštátny zatykač osobne doručený pri jeho odovzdaní po vykonaní európskeho zatykača, že IR bude poučený o svojich právach a bude môcť napadnúť toto rozhodnutie, pričom mu budú vysvetlené možnosti, ktoré v tejto súvislosti má (kapitola d, bod 3.4). Vnútroštátny súd v uvedenom európskom zatykači navyše poukázal na to, že IR môže napadnúť svoje zadržanie (vyšetrovaciu väzbu) až po svojom odovzdaní bulharským orgánom (kapitola d, bod 4).

- 4 IR nebol doteraz nájdený ani zatknutý.
- 5 Nie sú k dispozícii informácie o tom, či IR vie, že jeho trestnú vec prejednáva súd, že existuje právny akt o jeho zadržaní tak na území [Bulharska], ako aj v Európskej únii a že ho obhajuje ustanovený obhajca a aké sú údaje týkajúce sa tohto obhajcu.
- 6 Vzhľadom na smernicu 2012/13 a novú judikatúru Súdneho dvora Európskej únie vo veci OG a PI (C-508/18) a vo veci PF (C-509/18), ako aj vzhľadom na návrhy generálneho advokáta vo veci Gavanozov (C-324/17) má vnútroštátny súd pochybnosti, či je takto vydaný európsky zatykač v súlade s právom Únie, keďže nezaručuje IR primeranú súdnu ochranu. Konkrétnejšie mu neposkytuje skutočnú možnosť ihneď po zatknutí vo vykonávajúcim členskom štáte požiadať o zrušenie vnútroštátneho zatykača a európskeho zatykača v členskom štáte vydávajúcim zatykač (na vnútroštátnom súde). To môže urobiť až po svojom odovzdaní v rámci výkonu európskeho zatykača.
- 7 Preto vnútroštátny súd zrušil vydaný európsky zatykač a rozhodol vydať nový európsky zatykač, ktorý bude týmto spôsobom sformulovaný alebo ku ktorému budú pripojené takéto dokumenty (poučenie o právach a kópie dokumentov o [nariadení] zadržan[ia]), aby boli zaručené práva podľa smernice 2012/13. Nato však potrebuje usmernenia od Súdneho dvora Európskej únie.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

O prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 8 IR nebol na základe vydaného európskeho zatykača zatknutý a nemôže byť ani v budúcnosti zatknutý, lebo tento zatykač bol zrušený. Predmetné otázky však nie sú hypotetické.
- 9 Účelom návrhu na začatie prejudiciálneho konania je určiť, či je s právom Únie zlučiteľné, ak sa znova vydá zatykač s rovnakým obsahom, alebo či sa má vydať nový európsky zatykač s iným obsahom, ktorý zaručí práva IR, alebo či sa práva IR podľa smernice 2012/13 majú zaručiť iným spôsobom.
- 10 Podľa názoru vnútroštátneho súdu nie je správne počkať na zatknutie IR v inom členskom štáte a až potom položiť tieto otázky, lebo v takom prípade by došlo k nenapraviteľnému porušeniu jeho práv. Okrem toho by vnútroštátny súd bol

informovaný až pri odovzdaní IR. V tomto okamihu by sa však zatknutie opieralo len o vnútroštátny zatykač, takže prejudiciálne otázky by už neboli aktuálne.

- 11 Ak práva občana Únie zaručené právom Únie môžu byť porušené právnym aktom vnútroštátneho súdneho orgánu, prejudiciálnu otázku treba položiť pred vydaním tohto aktu, a nie až po jeho vydaní, a to aj vzhľadom na nenapraviteľný charakter škodlivých účinkov. V tomto zmysle treba chápať bod 66 rozsudku Súdneho dvora zo 6. decembra 2018, IK (C-551/18), v ktorom Súdny dvor uviedol, že „pokiaľ ide o konanie o európskom zatykači, záruka rešpektovania práv požadovanej osoby patrí predovšetkým do zodpovednosti [členského štátu vydávajúceho zatykač]“. Súdny dvor už rovnako rozhodol v inom prejudiciálnom konaní, pokiaľ ide o pochybnosti vnútroštátneho súdu, či sa má vydaný zatykač zrušiť (rozsudok Súdneho dvora z 25. júla 2018, AY, C-268/17, body 26 až 29); rozdiel oproti konaniu v prejednávanej veci spočíva v tom, že vnútroštátny súd sa rozhodol najprv zrušiť európsky zatykač a potom položiť svoje otázky, aby mohol vydať nový, avšak určite zákonný zatykač.

O prvej otázke

- 12 Zo znenia smernice 2012/13 jednoznačne nevyplýva, či osoba zatknutá v inom členskom štáte na základe európskeho zatykača má práva podľa článku 4 smernice 2012/13, najmä právo podľa článku 4 ods. 3, ktoré sa vzhľadom na svoju povahu majú uplatniť voči súdnym orgánom členského štátu vydávajúceho zatykač. Na jednej strane článok 4 stanovuje, že sa vzťahuje na všetky obvinené osoby, ktoré sú zadržané, pričom nespresňuje, či k tomuto zadržaniu došlo na základe vnútroštátneho alebo európskeho zatykača, a preto nie je dôvod na rozdielne zaobchádzanie na základe tohto kritéria. Na druhej strane článok 5 upravuje iné práva zatknutých, resp. zadržaných osôb, ktoré sa priamo vzťahujú na výkon európskeho zatykača a sú uplatniteľné len vo vykonávajúcom členskom štáte. Rozdiel medzi právami podľa článku 4 a podľa článku 5 je zrejmý aj z obsahu oboch formulárov (písomné poučenie o právach, príloha I a príloha II): tieto formuláre sa len čiastočne prekrývajú. Preto vzniká otázka, či osoba zatknutá, resp. zadržaná na základe európskeho zatykača má všetky práva podľa článku 4, najmä právo podľa článku 4 ods. 3, a práva podľa článku 5 smernice 2012/13, alebo má len práva podľa článku 5, no nie práva podľa článku 4.
- 13 Táto otázka vzniká vzhľadom na článok 4 ods. 2 smernice 2012/13, ktorý stanovuje, že zadržaný obvinený má všetky práva podľa článku 3, ako aj ďalšie práva podľa článku 4. Taká formulácia sa v článku 5 nenachádza.
- 14 Táto otázka vzniká navyše so zreteľom na znenie odôvodnenia 30 smernice 2012/13. V prvej vete sa uvádza, že práva v súvislosti so zatknutím sa vzťahujú taktiež na osoby zatknuté na základe európskeho zatykača. Z toho možno vyvodiť, že tieto osoby majú práva podľa článku 4 v plnom rozsahu. V tejto prvej vete je zároveň uvedené, že tieto práva sa majú vzťahovať na tieto osoby primerane (analogicky), t. j. nejde o úplnú zhodu. Druhá veta navyše poukazuje na to, že práva osôb zatknutých na základe európskeho zatykača sú uvedené v prílohe II.

Z toho možno vyvodit', že tieto zatknuté osoby majú len práva podľa prílohy II, a nie práva podľa prílohy I.

- 15 Zodpovedajúca otázka vzniká aj v súvislosti s článkom 6 ods. 2, ako aj článkom 7 ods. 1 smernice 2012/13. Konkrétnejšie, ak je osoba zatknutá alebo zadržaná na základe európskeho zatykača, má sa predpokladať, že tejto osobe prináleží právo byť bezodkladne informovaná o dôvode zatknutia alebo zadržania, ako aj právo získať všetky dokumenty, ktoré sú podstatné pre napadnutie zatknutia alebo zadržania, až po odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač – po vykonaní európskeho zatykača?
- 16 Dôležitým argumentom pre polozenie týchto otázok je, že v rámcovom rozhodnutí 2002/584 sa nenachádzajú zodpovedajúce zmeny, ktoré by viedli k tomu, že toto rámcové rozhodnutie by zodpovedalo právam, ktoré novšia smernica 2012/13 priznáva osobám zatknutým alebo zadržaným na základe európskeho zatykača. Táto neexistencia zodpovedajúcich zmien nasvedčuje tomu, že smernica 2012/13 nepriznáva osobám zadržaným na základe európskeho zatykača nijaké nové práva, ktoré sa odlišujú od tých, ktoré tieto osoby mali už podľa rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 17 Do úvahy treba vziať aj zásadu ekvivalencie, podľa ktorej sa s osobou, na ktorú sa uplatní právo Únie, nemôže zaobchádzať menej priaznivo než v porovnateľnej čisto vnútroštátnej situácii. Z tohto hľadiska by sa článok 5 smernice 2012/13 možno nemal vykladať v tom zmysle, že obvinenému zadržanému na základe európskeho zatykača odníma práva podľa článku 4, ktoré by tento obvinený mal podľa vnútroštátneho práva a ktoré by mohol využiť, ak by bol zatknutý v tuzemsku na základe vnútroštátneho zatykača. To platí aj v súvislosti s právami podľa článku 6 ods. 2 a článku 7 ods. 1 smernice 2012/13: vo vnútroštátnej situácii by dotknutá osoba mohla využiť tieto práva priamo po svojom zatknutí, avšak v prípade výkonu európskeho zatykača by ich mohla využiť až po odovzdaní do členského štátu vydávajúceho zatykač. S touto osobou by sa v rovnakej vnútroštátnej situácii (teda pri zatknutí v tuzemsku) v zásade zaobchádzalo takto: bola by poučená o právach, ktoré má – popri svojich právach ako obvinený – ako zatknutá osoba (§ 55 NPK a § 72 až 74 ZMVR). Podrobne by bola informovaná o zatykači a dostala by jeho kópiu; bola by poučená o práve napadnúť zadržanie a o práve nahliadnúť v rámci tohto napadnutia do všetkých procesných dokumentov. Mala by priamy kontakt so svojím advokátom, a to aj v prípadoch, ak bol štátom ustanovený obhajca *ex offio*. Okrem toho by súd v rovnakej vnútroštátnej situácii z úradnej moci zaslal kópiu obžaloby, v ktorej je podrobne opísaný skutok, ktorý je predmetom obžaloby, ako aj rozhodnutie o vytýčení termínu pojednávania, v ktorom sú podrobne opísané práva počas súdneho konania. Zatknutá osoba, ktorá by bola poučená o svojich právach a informovaná o právnych a skutkových okolnostiach zadržania, by tak mohla bezodkladne napadnúť zadržanie na súde (§ 72 ods. 4 ZMVR, § 65 a 270 NPK).

O druhej otázke

- 18 Ak by z odpovede na prvú otázku vyplynulo, že osoba, ktorá bola zatknutá alebo zadržaná na základe európskeho zatykača v inom členskom štáte, môže využiť všetky práva, ktoré by mala, ak by bola zatknutá v tuzemsku na základe vnútroštátneho zatykača, vnútroštátny súd by bol povinný vytvoriť potrebné podmienky na skutočný a účinný výkon týchto práv. V tomto smere by bolo najlepšie poučiť túto osobu už v okamihu zatknutia, pri doručení európskeho zatykača (článok 11 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584). Inak povedané, bolo by najvhodnejšie, ak by jej práva ako zadržanej osoby boli uvedené v európskom zatykači.
- 19 Preto vnútroštátny súd druhou otázkou žiada o výklad článku 8 rámcového rozhodnutia 2002/584, pričom sa najmä pýta, či sa má tento článok vykladať v tom zmysle, že pripúšťa zmenu obsahu európskeho zatykača, presnejšie vloženie nového textu (napríklad v písmene „F“) týkajúceho sa práv zadržanej osoby, ktoré môže uplatniť na súdoch členského štátu vydávajúceho zatykač, najmä v súvislosti s napadnutím vnútroštátnych a európskych zatykačov vydaných týmito súdmi (článok 4 ods. 3 smernice 2012/13).
- 20 Existencia takej formulácie v európskom zatykači by zaručila práva zadržanej osoby a zabezpečila, aby sa táto osoba nachádzala (pokiaľ je to možné) v rovnakom postavení, ako keby bola zatknutá v tuzemsku na základe vnútroštátneho zatykača.
- 21 Voči tomuto právnomu riešeniu by sa dalo namietať.
- 22 Účelom rámcového rozhodnutia 2002/584 je vytvorenie zjednoteného právneho nástroja, ktorého predmetom je problematika upravená výlučne právom Únie – európsky zatykač. Neexistujú vnútroštátne rozdiely, ktoré by odôvodňovali zavedenie odlišných tlačív podľa článku 4 ods. 4 druhej vety a článku 5 ods. 2 druhej vety smernice 2012/13. Preto by vloženie novej informácie – okrem informácie uvedenej v článku 8 ods. 1 a dokonca okrem informácie uvedenej v samotnom rámcovom rozhodnutí (najmä informácie podľa smernice 2012/13) – do formulára európskeho zatykača viedlo k tomu, že by sa vytvorili rozličné vnútroštátne formuláre európskeho zatykača v závislosti od vnútroštátnych špecifik práv zadržanej osoby. To odporuje účelu európskeho zatykača ako zjednoteného právneho nástroja na odovzdanie osoby na účely trestného konania. V tomto zmysle bod 1.3. s názvom „Formulár EZ“, ktorý je súčasťou úvodu Príručky o vydávaní a vykonávaní európskeho zatykača (oznámenie Európskej komisie z 28. septembra 2017, C[2017] 6389), stanovuje: „Použiť sa môže len tento formulár, ktorý nie je dovolené meniť.“
- 23 Európsky zatykač predstavuje oznámenie súdneho orgánu vydávajúceho zatykač určené vykonávajúcemu súdnemu orgánu. Preto je obsahovo zameraný na zistenie podmienok odovzdania vyžiadanej osoby. Naopak písomné poučenie o právach zadržanej osoby podľa článku 4 smernice 2012/13 predstavuje oznámenie

vnútroštátneho súdneho orgánu určené vyžiadanej osobe. Toto písomné poučenie, ako aj poučenie podľa článku 6 ods. 2 a článku 7 ods. 1 smernice 2012/13 sa netýkajú výkonu európskeho zatykača. Preto v znení európskeho zatykača nie je pre ne priestor.

O tretej otázke

- 24 Ak by Súdny dvor odpovedal na prvú otázku kladne a na druhú otázku by odpovedal záporne, vnútroštátny súd musí určiť, či neexistujú iné právne prostriedky, ktoré by zaručili, aby IR priamo po zadržaní na základe európskeho zatykača v inom členskom štáte mohol priamo a účinne vykonať svoje práva podľa smernice 2012/13. To znamená, že IR má byť bezodkladne po svojom zatknutí (alebo čo najskôr po ňom) poučený o svojich právach podľa článku 4, najmä podľa článku 4 ods. 3, o dôvodoch zatknutia podľa článku 6 ods. 2 a o prístupe k dokumentom podľa článku 7 ods. 1 smernice 2012/13.
- 25 Porovnateľne účinným právnym riešením by bolo, že vnútroštátny súd – len čo sa dozvie o zadržaní IR v inom členskom – bezodkladne zašle IR poučenie o právach v súvislosti so zatknutím, ako aj kópiu vnútroštátneho zatykača a dôkazy, na ktorých je tento zatykač založený, oznámi mu údaje o jeho obhajcovi a prípadne mu na jeho žiadosť zašle kópiu ďalších procesných dokumentov. Toto doručovanie dokumentov by sa mohlo uskutočniť na základe vydania európskeho vyšetrovacieho príkazu v súlade s pravidlami stanovenými v článku 5 Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie.
- 26 Toto právne riešenie je na základe nasledujúcich skutočností len čiastočne účinné.
- 27 Po prvé rámcové rozhodnutie 2002/584 neukladá vykonávajúcemu členskému štátu povinnosť upovedomiť členský štát vydávajúci zatykač o zatknutí vyžiadanej osoby. K takému upovedomeniu môže dôjsť náhodne pri upovedomení o iných skutočnostiach, napríklad v prípade nedostatočných informácií (článok 15 ods. 2) alebo priesťahov v konaní (článok 17 ods. 4). Z tohto dôvodu by musel súdny orgán vydávajúci zatykač vedome pripustiť chybu alebo neúplnosť pri vydávaní európskeho zatykača, aby sa mohol ubezpečiť, že vykonávajúcim súdnym orgánom ho upovedomí bezodkladne po zatknutí vyžiadanej osoby podľa pravidiel stanovených v článku 15 ods. 2 rámcového rozhodnutia 2002/584. Vedomé porušenie práva (chybné vydanie európskeho zatykača) nesmie byť podmienkou zaručenia práv vyžiadanej osoby. Poskytovanie informácií podľa článku 15 ods. 3 navyše predstavuje výnimku, a nie pravidlo (rozsudok Súdného dvora z 23. januára 2018, Piotrowski, C-367/16, bod 61).
- 28 Po druhé korešpondencia medzi vykonávajúcim súdnym orgánom a súdnym orgánom vydávajúcim zatykač trvá určitú dobu – spravidla niekoľko dní: počas tejto doby by zatknutej osobe boli odopreté práva podľa smernice 2012/13. To by odporovalo povinnosti rešpektovať práva tejto osoby zakotvenej v odôvodnení 12 a v článku 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. Také omeškanie by bolo v rozpore s povinnosťou zabezpečiť osobnú bezpečnosť zatknutej osoby podľa článku 6

Charty. Bola by porušená požiadavka týkajúca sa primeranej lehoty na prejednanie jej prípadnej sťažnosti, keďže samotné podanie tejto sťažnosti by bolo z dôvodu oneskoreného poučenia zatknutej osoby o jej právach a oneskoreného zaslania dokumentov ako základu jej obhajoby zbytočne oneskorené. Také oneskorenie by odporovalo zásade ekvivalencie, keďže s osobou zatknutou na základe európskeho zatykača by sa zaobchádzalo podstatne nepriaznivejšie než s osobou zatknutou v rámci čisto vnútroštátnej situácie.

O štvrtej otázke

- 29 Kladná odpoveď na druhú alebo tretiu otázku by neposkytla dostatočne účinnú záruku, lebo by súdnym orgánom vydávajúcim zatykač poskytovala len možnosť doplniť znenie európskeho zatykača, resp. poučiť zadržanú osobu o jej právach po zadržení. Existovala by len možnosť, a nie povinnosť.
- 30 Musí existovať aj takáto záväzná povinnosť.
- 31 Porovnateľná povinnosť je výslovne stanovená v článku 14 smernice 2014/41 v súvislosti s vydaním európskeho vyšetrovacieho príkazu. Keďže práva osôb, ktoré sú adresátmi európskeho vyšetrovacieho príkazu, sú obmedzené v menšej miere než práva osôb, ktoré sú zatknuté alebo zadržané na základe európskeho zatykača, nie je prípustné, aby právo Únie poskytovalo právne prostriedky len prvej uvedenej kategórii osôb, a nie druhej uvedenej kategórii osôb.
- 32 Ak neexistuje jedno alebo viaceré právne riešenia, ktoré ako celok zaručujú riadny výkon práv osoby zadržanej na základe európskeho zatykača podľa smernice 2012/13, so zreteľom na článok 6 Zmluvy o Európskej únii, článku 6 a 47 Charty, ako aj odôvodnenie 12 a článok 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584, vzniká otázka, či je takto koncipovaný systém rámcového rozhodnutia 2002/584 platný v rozsahu, v akom nezaručuje práva podľa smernice 2012/13.
- 33 Otázka konkrétnejšie znie, či nemožnosť poučiť osobu zadržanú na základe európskeho zatykača ihneď pri zatknutí vo vykonávajúcom členskom štáte o jej právach podľa článku 4 a poskytnúť jej potrebné informácie podľa článku 6 ods. 2 a článku 7 ods. 1 smernice 2012/13 spôsobuje porušenie povinnosti rešpektovať základné práva.
- 34 Navyše treba preskúmať, či je s právom na slobodu a bezpečnosť podľa článku 6 a s právom na účinný prostriedok nápravy podľa článku 47 ods. 1 Charty zlučiteľné, ak zadržaná osoba až do rozhodnutia, či sa európsky zatykač vykoná alebo jeho výkon sa odmietne, fakticky nemôže napadnúť zadržanie v členskom štáte vydávajúcom zatykač (pričom ide o napadnutie tak vnútroštátneho, ako aj európskeho zatykača) alebo táto jej možnosť je podstatne sťažená.
- 35 Napokon vzniká otázka, či je tento mechanizmus rámcového rozhodnutia 2002/584, ktorý nezaručuje skutočný výkon práv zadržanej osoby podľa smernice

2012/13, a preto sťažuje alebo znemožňuje ochranu práv zadržanej osoby na súdnych orgánoch členského štátu vydávajúceho zatykač, zlučiteľný s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie týkajúcou sa tejto ochrany práv. V bode 70 rozsudku Súdneho dvora z 27. mája 2019, OG a PI (C-508/18), resp. v bode 48 rozsudku z toho istého dňa, PF (C-509/18), sa uvádza, že „osoba, na ktorú bol tento vnútroštátny zatykač vydaný, mohla využiť všetky záruky, ktoré sú charakteristické pre tento druh rozhodnutí, najmä záruky vyplývajúce zo základných práv a základných právnych zásad uvedených v článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584“. Ak ide o zatykač vydaný v neprítomnosti osoby, za podstatnú záruku treba považovať možnosť včas napadnúť zákonnosť zadržania. Okrem toho sa v bode 75 prvého uvedeného rozsudku a v bode 53 druhého uvedeného rozsudku uvádza, že „... rozhodnutie o vydaní takéhoto zatykača [musí]... byť... preskúmateľné súdom v rámci postupu, ktorý spĺňa všetky požiadavky účinnej súdnej ochrany“. Hoci bod 75 sa týka špecifickej situácie, požiadavka, aby bolo možné napadnúť vydaný zatykač, pričom toto napadnutie zodpovedá účinnej súdnej ochrane, je jednoznačná. Inak povedané, už v počas konania o výkone európskeho zatykača má vyžiadaná osoba právo brániť sa pred súdnymi orgánmi členského štátu vydávajúceho zatykač tým, že napadne zákonnosť vnútroštátneho a európskeho zatykača. Na to, aby zatknutá osoba skutočne mohla vykonať tieto právne možnosti, ktoré uznáva Súdny dvor Európskej únie, je nevyhnutné, aby táto osoba mala práva podľa smernice 2012/13, a to v okamihu uvedenom v tejto smernici, teda v okamihu jej zatknutia.

Osobitný návrh

- 36 Pre prípad, že Súdny dvor vyhovie návrhu na vyhlásenie rámcového rozhodnutia 2002/584 za neplatné, vnútroštátny súd ho žiada, aby rozhodol, či vzhľadom na nevyhnutné ťažkosti, ktoré by vznikli v prebiehajúcich konaniach o výkone európskeho zatykača (bod 56 rozsudku Súdneho dvora z 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16), nie je potrebné určiť prechodnú lehotu na zachovanie právnych účinkov.